
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 86.SZÁM – 2018.SZEPTEMBER

Kedves Testvérem!

Terveink szerint a Krisztinavárosi Hírek őszi számát szeptember közepén veheted kézbe. Ez adja a lehetőséget, hogy – mivel szeptember 15-én van a Fájdalmas anya emléknapja – újra a Mária-tiszteletre buzdítsak. A mi plébánia templomunk búcsújáró hely, Mária szentély. Fontos lenne, hogy közösségünkben a Szűz Anyával való kapcsolat megújuljon, megerősödjön. Mária a legkövetesebb keresztény (=Krisztus-követő). A liturgia ezt azzal is megmutatja, hogy a szent kereszt felmagasztalása (szept. 14.) utáni napon a fájdalmas Szűzanyára emlékezik. A fájdalmas Anya kultusza nagyon régi. A tisztelet ápolását a XIII. század közepén alapított szervita rend sajátos feladatának tekintette. A liturgikus ünnepléssel mégis először csak a XV. században találkozunk, általánossá pedig csak a XIX. században vált. A fájdalmas Szűzanya napján Máriára elsősorban úgy gondolunk, ahogyan a Pieta képek ábrázolják, de eszünkbe juthat többi szenvedése is. A hagyomány szerint Mária lelkét hét tör járta át: Simeon szavai (Lk 2,35) – menekülés Egyiptomba (Mt 2,14) – Jézus elvesztése (Lk 2,45) – találkozás a kereszttúton – a kereszt alatt (Jn 19,25) – Pieta – Jézus temetése. (A hetes szám – természetesen – a teljességet akarja kifejezni.) A zsinati reform előtt nagybőjtben is megemlékeztek a hétfájdalmú Szűz Máriáról. Annak a napnak a liturgiájában szerepelt – szekvenciaként – a «Stabat mater», a középkor egyik legnépszerűbb vallásos költeménye. (A reform óta szeptember 15-én énekelhető.) Jacopone da Todi (+1306.) ferences misztikus költő szerzősége a legvalószínűbb, de nem bizonyított. Ez a gyönyörű elégia, más szerző szerint Mária-siralom, bensőséges jámbor-sággal dicsóítja a Szent Szűz fájdalmát („Ó mi nagy volt ama drága - Szűzanya szomorúsága - egyszülött szent magzatán.”) és a belőle fakadó áldást („Hogy ne jussak ama tűzbe, - védj meg engem, drága Szűz, te, - az ítélet ha riad.”). A kereszt mellett síró Máriától tanulunk igaz szeretetet, Fiával való együtt-szenvedést, a szent sebek helyes tiszteletét. („Én szívembe jól bevessed, - Szűzanyám, nagy szenvedésed - s az átvettnek sebeit.”) A «Stabat mater»-t, ami eredetileg verses imának készült, többen megzenésítették. (Többek között Liszt Ferenc is.) A legszebb magyar fordítást Sík Sándornak köszönhetjük. (SzVU 65) Valószínűleg meg a szekvencia felszólítását: „A keresztnél véled állni, - gyászban véled eggyé válni: - erre űz a szeretet!” Égi édesanyánkkal találkozáskor Mesterünk szenvedésébe és örömeibe is bekapcsolódhatunk. Ha védőszentünkhöz, Havas Boldogasszonyhoz, egyre jobban ragaszkodunk, egyre jobban tiszteljük őt, mindebben segíteni fog minket!

Szeretettel:

Plébános
plébános

Huszonöt éves a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Gimnázium

1993 szeptemberében indult meg az első tanév a Szent Gellértben. Várhegyi István plébános atya rendíthetetlen szorgalommal, töretlen lelkesedéssel dolgozott a katolikus iskola létrejöttén. Hála neki, az iskola megszületett, azóta is működik, és mi magunk is nehezen hisszük el, hogy 25 éves jubileumot ünneplünk. Ez alkalmából született egy ünnepi jubileumi kiadvány is, mely minden érdeklődő számára hamarosan elérhető. A megjelenő könyvből – mely a Levélregény címet kapta, tekintve, hogy zömében köszöntőlevelekből áll – közlünk most részleteket:

„Kedves Néném!

(...) Véletlenül merült fel a Gellért. Véletlenül mentünk el a nyílt napra. Véletlenül. De hát semmi sem véletlen, minden összeáll egy egységgé, ha hagyjuk az Öregtől irányítani a léptet. Egyszóval nyílt nap. Nyáry igazgató úr (noblesse oblige - ez talán igazabb ma, mint bármikor korábban!) kézen fogta a Teremtőt, elhozta nekünk, leültek hozzánk és annyira egyszerű, közvetlen, szeretetelli órát töltöttünk ott, a tűzük mellett, hogy nem volt több kérdés. Nyáry igazgató úr azóta a barátom, bár egyetlen szót sem beszélünk - nálunk a feleségem intézi az iskolai ügyeket. Becse fiam soha ilyen harmonikus, boldog időt nem élt: lubickol a közösségben, mosolyog, kel fél hatkor minden nap egy szó nélkül! (...)

Csanád öcséd”

„Kedves Szent Gellért Püspök!

(...) A Gellérthegy utca és Krisztina tér épületei, az ide járt, az itt tanuló diákok és az itt tanító pedagógusok sokasága számos történetet, szép élményeket vagy épp’ kevésbé kellemes emléket tudna felidézni. Az én „gellértés” iskolai történetem, itteni éveim emlékei is vegyesek: nagyon sok szép, meghitt, életem végéig megmaradó emlék kísér az elmúlt 25 évből. És szerencsére alig van olyan, amire nem szívesen emlékezem. Hálát adok a diákokért, akiket megismerhettem és taníthattam, az osztályokért (eddig ötért), ahol osztályfőnök is lehettem! Büszke is vagyok rájuk, szerintem igyekeznek helyállni az Életben! Köszönet a Kollégákért, akikkel régóta együtt dolgozhatok, és sokukkal már egy tekintetből, egy mozdulatból megértjük egymást. Azon tanártársaimra és diákokra is gondolok, akik már nem lehetnek velünk. Ők is hozták és építették Gellértés közösségünket! (...)

Szende Ágnes”

„Kedves jövőben gellértés diák!

(...) Úton voltunk a négy év alatt végig. Olykor fársztóbb volt, mert még a másik terheit is vinnünk kellett, és voltak emelkedők és vihar, meg kellemes, sík terep napsütéssel, viszont bármi történt, az osztályfőnökeink, tanáraink mindig kísérték minket és bizalmasan fordulhattunk hozzájuk, ha segítségre, támogatásra vagy csak hallgató fülekre volt szükségünk.

Hálát adok Zsiga bácsiért, aki ezt az egészet egységbe fogta.

Szabó Vivien”

„Kedves István Atya!

A jelenleg kapcsolatban – úgy gondolom – nem kell tájékoztatnom Téged. Biztosra veszem, hogy a mennyország „egyik ablakából”, mindig figyeled iskolánk eseményeit. Kérlek, járj közbe emberszerető Atyánknál egész közösségünkért és sügd meg nekünk, ha nem eléggé igyekszünk követni Mesterünket, aki az Út. (Vö.: Jn 14,6)

Ha pedig a jövő felé tekintünk, a Te személyed egyértelműen megtanít arra, hogy merre törekedjünk. Természetesen fontos, hogy egy katolikus iskolában komoly tanítás folyjon, de kétség nem fér ahhoz – ezt tudom, hogy Te mindig így gondoltad – hogy a legfontosabb a krisztusi életre való nevelés. Örömmel írom le, hogy ezt nemcsak én gondolom így, hanem az egész tanári testület is. A legtöbb, amit az ifjúságnak adhatunk az, ha az igazi, örök boldogság felé vezető útra segítjük őket. *„Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért?”* (Mt 16,26)

Mihály atya”

„Kedves Varga Antal és Nyáry Zsigmond tanár urak!

Azért címezem a köszöntőmet kettőjüknél, mert a legemlékezetesebb és „leggellértebb” élményeim Önökhöz fűződnek.

Eddigi 7 éves pályafutásom ebben az iskolában egy próbanappal kezdődött. Leendő osztályfőnököm figyelmeztetett, hogy egy ilyen szerény, szorgalmas és visszahúzódó diáklány (személyem) nem sokáig bírná az akkori ötödik osztály rosszkedveit, de nem hátráltam meg a feladattól. Az első fájdalmas pillanatot mégsem az osztálytársaim okozták nekem. 5 perc udvaron töltött idő után egy középerős, halántéktáji, labda okozta ütést szenvedtem el, aki pedig a bocsánatomért könyörgött, nem más volt, mint Varga Antal igazgató úr, aki feltehetőleg így tessékelte ki az unszimpatikus tanulni vágyókat az intézményből. A próbálkozás kudarcot vallott: Toncsi bácsi, immár a 11. osztályt taposom a Gellértben!

A másik „arcon csapást” egy Magyar Nyelv Hete eredményhirdetése keretében kaptam, a legpozitívabb értelemben. Tudniillik, Zsiga bácsival kezelt fogogni nem átlagos élmény, kiváltképp, ha elismerő tekintet is társul hozzá. Abban az évben négy versenyszámban értem el helyezést, de egy vastaps sem ér fel a széles mosollyal, határozott kézfogással és elismerő tekintettel, amiben a nyertesnek egy pillanat erejéig része lehet ott, a mikrofon mellett. A büszkeség mindkét oldalról meleg érzés: aki büszke és akire büszkék, egyaránt sikerként könyvel el a munkáját.

Amikor az első impulzust megkaptam, tudtam, hogy ide kell jönnöm; amikor a másodikat, tudtam, hogy maradnom kell.

Köszönöm az iskolának, hogy a maga 25 évéből 8-at magammal vihetek majd.

Kovács Lilla”

Talán a fenti rövid levélrészletekből megsejthető, megérezhető, hogy itt, a Krisztinaváros szívében biztos lábakon áll az Iskola. Most, 2018-ban úgy tűnik, még nagyon sokáig működhet az intézmény Isten nagyobb dicsőségére.

Horváthné Káldi Anna

„Együtt lenni jó”

PNT-2018

Ez volt júliusi plébániai nagytáborunk jelmondata. A megállapítás igaz voltát senki sem vitatja. Mi, akik ott voltunk át is élhettük a közös programokon az együttléti örömet.

Plébániai nagytábor hat évvel ezelőtt volt Pusztamaróton. Akkori kedves emlékeink nyomán felbuzdulva jelentkeztünk az idei júliusiba, amelynek helyszíne a festői Zemplén hegyei közt fekvő Mogyoróska falucska volt. Itt az állandó lakosok száma nem éri el a száz főt, a házak nagy része szemmel láthatóan igényes hétvégi pihenő, kiadó apartman.

Köszönet a szervezőknek a színes programokért, s azért is, hogy ismét együtt lehettek a nemzedékek, hiszen a cserkészeink is ott táboroztak a falu határában, egy fákkal körülölelt hatalmas tisztáson.

Mi felnőttek, s néhány kisgyerekes család több, egymáshoz közeli házban laktunk. Hajnalban kakas kukorékolt, reggel a tehéncsorda indult legelni, fejünk felett pedig magasan a szépen helyre állított regéci vár figyelt. Diétásnak semmiképpen nem mondható étkezéseken vehettünk részt, úgy tűnt, vendéglátóinkat még nem érintette meg a „hatalmas tényéron alig valami, de az nagyon dekoratív” tálalás szelleme.

A liturgiák helyszíne a templom volt. Méretei a kicsiny faluhoz képest lenyűgözőek. A görögkatolikus ikonosztázt is megszoktuk. A reggeli dicséretet felemelték lelkünket, a misék közül számomra kettő volt kiemelkedő „élmény”. Az egyik a pénteki, amikor a kisgyerekes családok gyermekei szolgáltak az oltár, s Mihály atya körül, a másik a vasárnap délutáni, cserkészekkel közös, szabadban tartott szertartás. A szombat éjszakai szentségimádásnak varázsa volt. A kivilágítatlan utcán ballagtak az egymást váltó csoportok, s köztük az álmos szemű cserkészek is.

Tibély Andrásnak köszönhetően napi újság jelent meg, előre vetítve a várhatókat, s összefoglalva az elmúlt eseményeket. Az indító vezércikkéből hadd idézzek két szót, ami előző nagytáborunkban is helyet kapott: „ketübö” és „udalelö”. Ezek Gary Chapman A szeretet, mint életforma című könyvéből a szeretetteljes ember hét jellemzője: kedvesség – türelem – megbocsátás – udvariasság – alázat – nagylelkűség – őszinteség.

Ebben a szellemben igyekeztünk részt venni a programokon. Az eseményeken, melyek igen színes képet mutattak. Néhány szó a profán programokról. Péntek délelőtt a cserkésztáborba látogattunk, ahol lehetőségünk volt a sport-délelőtt keretében – inkább akadályverseny volt – egy-egy gyerekcsoporthoz csatlakozni. Bár nem minden akadálynál küzdöttem én is, nagyon élveztem az ötletes erő- és ügyességi próbákat. A délután sűrűre sikeredett. Két időzónában öt előadás zajlott. Környékbeli házaspárok házaspáros lelkesítő mozgalmakat mutattak be, Dr. Fórián-Szabó Péter és felesége az Együttérző kommunikáció, Dr. Csermák Zoltán a Miért Japán a klasszikus zene egyik központja Ázsiában? című előadást tartotta. Az utóbbi témáját az inspirálta, hogy a cserkésztábor japán szokások köré szervezte napjait. Hálás vagyok a két további előadónknak, akik felkérésemre korrekt egyeztetések után mondtak igent, így jól összefogott, szakszerű információkkal gazdagodhattunk a környék kultúrájáról és történelméről. Megérdemlik, hogy nevüket megjegyezzük: Dr. Bodnár Mónika a miskolci Herman Ottó Múzeum munkatársa a *Mogyoróska népi kultúrája*, míg Bodor Mária a Szerencsi Múzeum történésze

A regéci uradalom és Mogyoróska története a XVI-XIX. században című előadásával bővítette ismereteinket. Hadd idézzek néhány mondatot az előadások összefoglalóiból a tábori újságból.

„A családos és lelkeségi mozgalmak bemutatása során megismerhettük a Magyarországon 1996-ban indult MÉCS közösség egy kedves házaspár tagját. A Megfigyelés-Értékelés-Cselekvés szavak fontosságát...” „A szeretetteljes kommunikáció igen fontos volna – ha tudnánk, hogyan gyakoroljuk és mik az eléréséhez vezető út veszélyei.” „Megtudtuk, hogy a Suzuki név nemcsak egy autó- és motorkerékpár- gyártó vállalatot takar, hanem egy japánok által kidolgozott zeneoktatási módszertant is...” „Susinkának hívták az aszalt gyümölcsöt, amit a lányok, asszonyok fonás közben eszegettek, hogy elegendő nyáluk képződjön a munkához.” „...Rákóczi Zsigmond 1544-1608-ig élt... ő volt az is, aki a vizsolyi Biblia kiadását szorgalmazta...”

E nap estéjén gyönyörű természeti környezetben tettek fogadalmat a kiscserkészek. Reméljük, hitük megmarad, erősödik Istenben és a közösség erejében.

A szombati napon útra keredtünk, meglátogattuk Mézes Gergő profi módon kialakított méhészetét, ahol jó volt látni, hallani „Hogy milyen lelkesedéssel és tudással mutatták be nekünk a méhek életét és a méhészetet.” S következett Vizsoly, a református Betlehemként számontartott gyönyörű templomával. Román kori apszisa, kora gótikus hajója, Árpád-kori freskói a magyar kereszténység szépséges emlékei. A vizsolyi Bibliát, amit – a Károli Gáspár vezette lelkipásztorcsoport 1590-ben ültetett át magyar nyelvre – hungarikummá nyilvánították. A templom kertjében megtekinthettük az egyedülálló Nyomdatörténeti Múzeumot. Ismét egy idézet: „...vannak helyek, amelyeknek kisugárzása van. Több évszázados építészeti, szellemi hagyatékával úgy érzem, Vizsoly temploma ilyen.” A szombat délután a választható lelki programoké volt. Cecília nővér és egy görögkatolikus atya vezette.

A cserkésztábor vasárnapi szülői napjának érdekes eseménye volt két külföldi fiatal, a táborban végig velünk lévő nigériai Paschal és az egyiptomi Peter tanúságtétele. Meséltek hazájuk keresztény életéről. Szelényi András ismét bizonyított, vezetésével pazar kétfogásos ebéd készült, a desszertet a látogató szülők szállították. E napot tábortűz zárta.

Hétfőn meglátogattuk Boldogkőváralja várát, szembesültünk a valamikori török elleni védvonal kiépítettségével, történelmi családnevekkel és a szép kilátással. Nagy örömünkre szolgált, hogy végig velünk volt a Szociális Misszióstarsulattól négy nővér. A Gabriella-Cecília-Rita-Anna nővérek szobájából kihallatszó reggeli imamormolást mindig nagy megnyugvással hallgattam. Úgy éreztem, ha ez megvan, minden rendben. Erőt adott.

Két, a jövőbeli eseményekre vonatkozó információ: egyrészt jó hír a résztvevők számára, hogy pályázati pénzt nyervén a plébániától akár vissza is kaphatják a befizetett összeg egy részét. Másrészt, nem szeretnénk elengedni azt a lehetőséget, hogy a tanulságot levonjuk a PNT szervezéséből. Ezért adandó alkalommal kíváncsiak vagyunk azok véleményére, akik jelen voltak, s azokéra is, akik nem, hogy megtudjuk, milyen ok miatt maradtak távol.

Köszönet illeti Mihály atyát, hogy újra volt táborunk, s az összes szervezőt, s mindenkit, aki hozzátett idejéből, energiájából valamit ahhoz, hogy jól érezhessük magunkat. Együtt lenni jó volt. De hiányoztak az ismeretlenek, az új kapcsolatok kiépítésének lehetősége, és igen sok kedves, ismerős arc. Hol voltak? Hol voltak?

Csermák Judit

Éneklések emlékei

A régi, szigorú szemináriumi rend szerint a budapesti Központi Papnevelő Intézet (akkori nevén Eötvös L. u. 5-7) növendékei közül csak a budapestiek kaptak engedélyt eltávozásra 1970 karácsonyának első napján délutánra, ám nekik is vissza kellett érni este 6 órára, hogy a magyar nyelvű ünnepi vesperáson az Egyetemi templomban részt vegyenek; következésképpen teljes létszámban, ötvenen foglaltunk helyet a híres szószék (Prohászka Ottokár 1927 április 1-jén itt kapott agyvérzést) felőli padtömbben. Előljáróink öten a szentélyben voltak. Pataki László spirituális vezette a zsolozsmát, ám ennek előtte a Rókus kápolna leánykara elénekelt az Istenszülő Szűzmáriát köszöntő gregorián éneket előbb latinul, majd magyarul: Ave, spes nostra, Dei genitrix intacta, Üdvözlégy, reménységünk, érintetlen Istenszülő. A kispapok minden igyekezetük ellenére sem tudták olyan színvonalon megtanulni a melizmákkal bőségesen díszített dallamot, hogy az Dobszay László népzene- és gregorián kutató szigorú mércéjén elérje azt a hangzásbeli minőséget, amely méltóvá teszi az ünnepi istentiszteleten történő megszólaltatásra. A Kodály-munkatárs Rajeczky Benjamin (egykori ciszterci szerzetes) maga mellé véve az ifjú tanárt, következetesen arra bízta, hogy a kispapokkal szemben se legyen elnéző, az énekelt istendicséret esetében a színvonal soha nem lehet eléggé művészi, hogy eleget tegyen a musica sacra – szent zene – hármaskör követelményének, miszerint legyen az szent, egyetemes és művészi. A Rókus templom leánykara, szkolája ezért jött el az Egyetemi templomba karvezetőjük, Szendrei Janka vezetésével. A következő alkalom a „vendégszereplésre” húsvétkor érkezett el, amikor a nagyvecsernye latinul megszólaló Nonne cor nostrum (Nemde gerjendezett a szívünk, midőn Jézus szólt hozzánk az úton) kezdetű ének ismét meghaladta a házigazda kispapok énektudományát. Ekkor már elkészült a Schola Hungarica első nagylemeze az ócsai, valaha premontrei rendi templomban a nyári éjszakák során és a kispapok könyvtárában található lemezjátszó tülje alaposan megkoptatta a sok meghallgatás következtében. Szendrei Janka zenei tekintélynek számított a kispapok szemében, joggal. Méginkább azzá lett, amikor kezdő-haladó német nyelvtudásunkat az általa német nyelven írt és közzétett Te Deum tanulmányon köszörülhettük-tökéletesíthettük. Néhány kispap nemcsak a Zeneakadémián felkeszített Schola Hungarica hangversenyét hallgatva, hanem hosszú órákat szánt rövidre mért sétaidejéből a gregorián ének gyakorlására, és azt elméletileg is igyekezett megalapozni Rajeczky Benjamin kutatócsoportja tagjai által folyóiratok, tanulmánykötetek hasábjain megjelentetett írásainak elmélyült tanulmányozásával. Íme a hetvenes évek kispapélete, amely az egész papi élet számára gyűjtögette a szent zene kincseit olyan kimagasló egyéniségek segítségével, amilyen a Népénektár egyik későbbi szerkesztője, a középkori magyar kottaírás elmélyült ismerője, a zenetudós-karnagy Szendrei Janka.

Török József

Tündéri és boszorkányos

Nagyon sokat tanultunk és tanulunk tőle. Amíg csak járni tudott, amennyire ereje engedte, mindig ott volt vasárnap a Krisztinában, évekig furikáztuk mi magunk haza, hogy azalatt az idő alatt is megtárgyaljuk a liturgia, a szkolások, az egyházzene tanszak éppen aktuális ügyeit. Mostanában is, bár már három éve ki sem tud mozdulni a szobából, remekül lehet vele beszélgetni telefonon, utolsó erejével is támogatja a szkolát, érdeklődik a templomról, a hívek felől, kiváló tanácsokat ad nagy-nagy türelemmel, mindent, a legkisebb jó szót is megköszönve és hálás szívvel fogadva. Bár a szkola mostanában nem a

legvirágzóbb korszakát éli, a Nagyhéten mégis együtt vannak régiek és újak, és még mindig példaadó színvonalon szólaltatja meg az énekelt liturgiát a kórus. Ezt a konok ragaszkodást, állhatatosságot, igényességet és türelmet is Janka nénitől tanultuk. Amikor még ő tartotta a pénteki próbákat, időnként saját szavába vágva kérdezte: Gyerekek, XY-ról tudtok valamit? Biztosak lehettünk benne, hogy két percen belül belépett az illető. Élénken él az emlékezetünkben az idő, amikor még reggel énekelt a szköla, a kilences misén. Utána testületileg átvonultunk a „Déryné”-be, és ott folytattuk a diskurzust egy-egy csésze fekete mellett, és úgy éreztük, a világon mindenről tudunk vele beszélgetni. Tündéri volt.

Amikor már nagy lelkesen másodkarnagya voltam a kórusnak, és halált megvető bátorsággal önálló zenei gondolatokat merészelttem vinni a próbába, néha csöndesen megszólalt: Csabáskám, ez olyan, mint a Vasas-kórus. Ugye lent nem így fog szólni? Boszorkányos is volt. Néha úgy éreztük, látnoki képességei vannak. De hogy nagy életbölcsséggel bír, ez biztos.

Változnak az idők, az amatőr szkölamozgalom első(?) virágkora, az útkeresés korszaka elmúlt, de hát megjelentek az énekes iskolák, az egyházzenei tanszak újra indult, egymást érik az egyházzenei továbbképzések, konferenciák, hál' Istennek. Mert akiket Janka néni kinevelt élete folyamán, akik az ő lelki gyermekei, azok folytatják tovább ezt a sok áldozattal járó, de szép életformát. Mert igazából mi, régi szkölások időközben rájövünk, hogy a rendszeres énekes liturgikus szölgálat életforma, melyben minél idősebb, felnőttébb, érettebb az ember, annál nagyobb áldozat kötni magát egy bizonyos temp-lomhoz, egy bizonyos miséhez, egy bizonyos társasághoz. A szköla a gyerekek és fiatalok műfaja. Egyszer Janka néni azt mondta, volt olyan idő, amikor a gyerekpróbán negyven gyerek ült. Alig hittem el. Ma 6-8 állandó tagja van a gyerekkarnak, gyakorlatilag ők másod-ik generációs szkölások, szüleik is ebbe a kórusba jártak gyerekként, fiatalként. Ők nagy erőfeszítések árán, de ott vannak a reggeli fél kilencesen. A felnöttek pedig, ameddig képes-ségeik engedik, rendületlenül imádkozzák vasárnap esténként az Egyház zsolozsmáját, a vesperást, és szölgálnak az azt követő szentmisén, a fél hetesen. A tündér megöregedett, de áldó szavaira, tanácsaira, imáira ma is rászorulunk. Isten éltesse Janka néni!

Kocsis Csaba

Görögkatolikus szertartás és történelem 1.

Mogyoróskán, a görögkatolikus templomban jártak az idei plébániai nagytábor résztvevői. Sajnos mi ezen a táboron nem lehettünk jelen, így mégis hogy jövök én ahhoz, hogy a görögkatolikus hitről és múltjáról valamiféle ismertetést adjak, közelebb hozzam hozzáatok? Ez úgy történt, hogy legidősebb leányunokánk és görögkatolikus kispap vőlegénye 2017 nyarán tartották esküvőjüket a miskolci Fényi Gyula Jezsuita Gimnázium templomában görögkatolikus rítus (szertartás) szerint. Egyébként az ottani tanulók egy jelentős része a Kelet-magyarországi görögkatolikus családokból érkezik. Általában sokgyermekes nagycsaládok ezek, ahonnan gyakran adódik papi hivatás. Amikor „háztűznézőben” Kisvárdán jártunk az ifjú családjánál, az ottani szentmisén azt tapasztaltuk, hogy a zsúfolt templomban a hívek aktívan vesznek részt a szertartás menetében. Ekkor nyílt lehetőségünk arra is, hogy a leendő apatárs szintén pap, bevitt az ikonosztázion mögé, ahol a Szent Liturgia legfontosabb része, az átváltoztatás Krisztus testvé és vérévé történik.

Egy kicsit menjünk vissza a múltba. Az Anyaszentegyház terebélyes fája kicsiny

mustármagból nőtt, melyet maga Jézus Krisztus ültetett. Ez a fa a századok folyamán növekedett, ágakat hajtott, terebélyesedett. A közös törzsből hajtottak az életerős ágak, a különböző rítusok (görög, latin, örmény, szír, kopt stb.) Alapvetően az öt nagy történelmi város filozófiai, politikai, nyelvi különbözőségéből fakad a korai és mostani keresztény egyházak rítusainak különbözősége. Rómából ered a latin rítus, Konstantinápolyból értelemszerűen a bizánci rítus, Alexandriából a kopt rítus, és Jeruzsálemből és Antióchiából további más rítusok, így például a keleti és nyugati szír rítusok. A rítusok egymástól liturgiájukban, teológiai megközelítésükben, spiritualitásukban és egyházi fegyelmükben ugyan eltérnek egymástól, de a különböző rítusok és szertartásaik nem bontják meg az Egyház isteni egységét, hanem annak belső gazdagságát és szépségét tükrözik.

Az Anyaszentegyháznak mindegyik szertartás díszes és drága kincse. Valamennyi ágon, szertartásban közös az éltető hit, egyezők a parancsok és ugyanazok a kegyelmi eszközök, hiszen az ágak a közös gyökérből táplálkoznak. Nagy része a különféle szertartású keresztény hívő testvéreinknek nincs eucharisztikus közösségben velünk katolikusokkal. A bizánciak például az 1054-ben bekövetkezett skizma (nagy egyházszakadás) és az 1204-es Konstantinápoly kifosztása óta. Az egységben lévő különféle szertartású katolikusok viszont Krisztus egyetlen nyájához tartoznak, melynek közös főpásztora Krisztus földi helytartója, a római pápa. Huszonhárom rítus létezik a katolikus egyházon belül (latin, bizánci, kopt, maronita, ambroziánus, malabár, malankár stb.) és a pápa minden egyes szertartáshoz tartozik, így amikor 1991-ben Máriapócsra látogatott bizánci rítusban végzett liturgiát az ideérkező csaknem fél millió hívőnek. Látható, hogy minden katolikus tekintet nélkül szertartására, az Anyaszentegyház gyermeke, a különböző szertartású hívek tehát egymás édes testvérei.

Ahogy fent említettük négy dologban különböznek egymástól a rítusok. Így a mi latin szertartásunktól, előírásainktól a bizánci hagyomány lelkiségében (kiemelt Mária tisztelet), teológiájában (purgatórium), egyházfegyelmében (nős papság), és liturgiájában (két szín alatti áldozás és kovászos kenyér használata a liturgián) különbözik. Ami, fontos viszont nem a különbözőség, hanem hogy Magyarországon és a környező országokban az 1646-os Ungvári Unió óta egységben élhetünk mi római katolikusok és görögkatolikusok.

A görög szertartás nagy értéke magasztos ősisége, mely az egész Egyháznak ékessége, és megerősíti a katolikus hit isteni egységét. Az első században mindenütt a görög nyelvet beszélték, ezen a nyelven írták az újszövetségi szentírást, ezt használta először istentiszteletein az Anyaszentegyház még Rómában is. Kelet megőrizte a görög nyelvet akkor is, amikor a kereszténység Nyugaton is tért hódított és ott istentiszteletein a latin nyelvet kezdte használni. Megtartotta az ősidőkben kialakult gyönyörű szertartásokat és az ősi fegyelmet. Érthető, hogy a II. Vatikáni zsinat örömmel nyilvánította a görög rítus értékeit az Anyaszentegyház közös örökségének, és szeretettel sürgette azok hűségese megőrzését.

Befejezésül hadd mondjam el örömmel, hogy unokavőnket 2018 április 15-én Máriapócsra ünnepélyes keretek között görögkatolikus pappá szentelték, és Máriapócsra szolgálnak. Itt mellékelek egy görögkatolikus, Szentlélekhez szóló imádságot, amelyet feleségével együtt szeretettel küldenek Nektek:

Mennyei Király, Vigasztaló, Igazságnak lelke, ki mindenütt jelen vagy, és mindeneket betöltesz. Minden Jónak kútfeje, és az életnek megadója, jöjj el és lakozzál mibennünk, és tisztíts meg minket minden szennytől. És üdvözítsd Jóságos a mi lelkünket!

Andrásfalvy Andrásné

KözösségeinkNEK Forrása

Pünkösdhétfőn, a Máriaremetén megrendezett Karizmák Ünnepeén Erdő Péter bíboros atyánk meghirdette az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) második előkészítő évét, mely az első év személyes Krisztus-kapcsolat építése után az Egyház közösségeinek megerősítését, az Eucharisziából forrasozó életét helyezi a középpontba. (A második év mottója: „Az Eucharisztia az Egyház életének forrása.”) Ha közösségeinkben a Jézusi szeretet működik, akkor fogjuk tudni majd a harmadik előkészítő évben mindezt a kincset sugározni a világ felé.

Ennek az előkészítő évnek a jegyében plébániánk szeretné közösségeink életét megújítani, melyben külső segítséget is kapunk a Természetes Közösségfejlődés (NCD) magyarországi csoportjától. (Bővebben erről a Krisztinavárosi Hírek júniusi számában Zsuppányi Maja cikkében olvashattunk.) Jelenleg az állapotfelmérés kiértékelése zajlik, hiszen akkor tudunk a Szentlélekkel együttműködni, gyógyulni, élőbbé válni, ha tudjuk, hol tartunk. Fogadjuk ezt a lehetőséget nyitottan a megújulásra!

„A katolikus közösségek legnagyobb ünnepe a szentmise, ami életünknek és küldetésünknek is csúcsa és forrása.” (Erdő Péter) Ezen az ünnepen általában beülünk a padba, talán évek óta ugyanoda, békekötéskor kezét fogunk a mellettünk ülővel, jó esetben áldozáskor találkozunk az Úrral, aztán szép csöndben hazamegyünk, és nem változik semmi. Ennek az előkészítő évnek lehetne egy elhatározása, hogy szentmise után megszólítjuk azt, aki mellettünk ült, részt vett velünk ezen a legnagyobb ünnepen, de azt sem tudjuk róla, hogy hívják, hol lakik, ki is tulajdonképpen. (Ebben a fél kilences diákmise után segítséget kapunk a szokásos agapé keretében, hiszen falatozás közben könnyebben megy a beszélgetés.) Ne féljünk! A Szentlélek biztosan ad a nyelvünkre egy-két kedves szót, hogy elkezdődjön egy beszélgetés, kiderülhessenek közös érdeklődések, vagy akár egy imaközösség, baba-mama klub, férfikör lehetősége is csírázni kezdjen, és legközelebb már a padtársunkkal szorosabb közösségben vehessünk részt a szentmisén.

Ha megismerjük a másikat, akkor könnyebben tudjuk elhívni őt egy jó, megerősítő programra. Hiszen sokszor egyedül nincs kedvünk elindulni, de ha már valaki csatlakozik hozzánk, sokkal lelkesebbek leszünk. Kedves Fiatalok! Egy ilyen programot ajánl NEKtek a NEK előkészítő bizottsága. Egy ilyen program lesz október 6.-án az őszi Nagymarosi Ifjúsági Találkozó (előadás, szentségimádás, fakultációk, beszélgetések, szentmise, zenés dicsőítés).

<http://nagymaros.katolikus.hu/valj-azza-aki-mar-vagy-a-keresztsegben-nagymarosi-ifjუსagi-talalkozo-2018-oszen/#more-453>

Ám ne feledjük, hogy mindezek a kapcsolatok, közösségi megmozdulások, programok csak akkor mutatnak majd előre, ha életünk állandóan Krisztusból forrasozik. Egyetlen nap se hanyagoljuk el azt a csendes időt, amit az Úrral töltünk – ha van rá módunk, akkor az Eucharisztia jelenlétében (ehhez segítség: <http://www.szentsegimadas.hu/>) -, hiszen akkor tud Ő bennünket megszólítani, bátorítani, hogy lépjünk a vízre, szervezzünk meg egy közösséget, változtassunk megcsontosodott gyakorlatokon, tegyük élőbbé plébániánkat, egyházunkat. Nagyon jó volt látni a nagytáborban az egész éjszakás szentségimádáson, amint gyerekek, fiatalok, idősebbek, mind ott virrasztottunk Jézussal. Próbáljunk minél több ilyen alkalmat szervezni, s azon minél többen részt venni!

Aratóné Annamari

Búcsú Radi nénitől

Amikor Mihály atya a Kövi Szűz Mária Plébániáról hozzánk érkezett, sok új arc jelent meg a templomunkban, a hittanórákon, sőt a Plébánián is. Úgy gondoltuk, hogy ők az atya „rajongói”, és ha netán tőlünk is elhelyezik az atyát, akkor ők is majd tovább állnak. Volt közöttük egy – már akkor is – hajlott hátú hölgy, aki még a Plébániára is beköltözött. Irodája lett, saját szobája, ahol délutánonként még le is tudott pihenni, ha elfáradt. Ő volt a Radi.

Nem sokat tudtunk róla, csak annyit, hogy reggel jött, és este későn ment, és minden nap részt vett egy-egy szentmisén is.

Néhány hónap elteltével Mihály atya könyvei, iratai, magnó- és videó-anyagai, diái, irodája csodálatos rendben volt. Minden évszámra és abc-ben rendbe rakva, katalogizálva.

Egészen elámultunk azon, hogy Mihály atya bármit keres, csak átszól a szomszéd szobába, hogy Radi! – Elmondja, hogy mi kellene, Radi eltűnik, és néhány perc múlva büszkén, mosolyogva hozza a kért anyagot.

Később megtudtuk, hogy nemcsak rendet tart, hanem segít is az Atyának – ő nevezte így Mihály atyát. Ez a segítség nemcsak abból állt, hogy közösen gondolták ki egy-egy lelki program anyagát, hanem abból is, hogy ha valamit kigondoltak, Radi volt, aki formába öntötte. Legépelte, képeket, ábrákat szerkesztett hozzá, kinyomtatta, összefűzte, készre varázsolta. Hány és hány oktatástechnikai, vagy pasztorális segédanyag született így a kezei között!

Mindezt mindig derűsen, vidáman tette, mert 100%-ban tudatában volt annak, hogy hasznos munkát végez, és az 'Atya' nehezen lenne meg nélküle.

Ha az 'Atya' fáradt volt, vagy valami szomorúság érte, akkor arra is volt érzéke, hogy meghallgassa, vigasztalja, vagy bátorítsa. Ha pedig vendégek jöttek a Plébániára, akkor besegített a konyhán. Csodálatos dolgokat süttött-főzött, mindig sikeresek voltak ezek a vendéglátások, még ha igényes is volt a vendégsereg.

Munkája közben volt szeme a környezetére is. Mindig észrevette, hol kél el néhány kedves, segítő szó vagy biztatás. Ha beszélgettem vele, úgy jöttem el tőle, hogy vágy keletkezett bennem: de jó lenne, ha én is tudnék ilyen értékes lenni mások számára.

Néha olyan hosszúra nyúlt a szolgálata, hogy késő este én vittem haza autóval. Ezek az autózások alkalmat adtak arra, hogy személyesen is jobban megismerjem Radit. Örök fogadalmas szerzetes volt, a Vinculum Caritatis Közösséghez tartozott. Mély hite és állandó imádságos kapcsolata volt a Szentháromságban élő Istennel.

Mindenki ismeri Jézusnak a Mártáról és Máriaáról szóló példabeszédét. Felmerülhet a kérdés: Vajon lehet-e egy ember egész életében egyszerre Márta is és Mária is? Radi néni arra mutatott példát nekünk, hogy ez lehetséges.

Bíró László püspök úrtól pedig hallottam egyszer egy érdekes definíciót: egy emberről akkor mondhatjuk, hogy szent ember, hogy ha egy ideig együtt voltunk vele, akkor utána semmi kétségünk nem lesz afelől, hogy van Isten. Kedves Radi néni – teljes nevén Huszár Radmilla, - Neked talán ez is sikerült: az életteddel fényes tanúságot tettél nekünk itt a Krisztinában arról, hogy van Isten!

Forián Szabó Péter

2018. Ministránsok „régén” és ma

Idén férjemmel részt vettünk a 2. Plébániai Nagytáborban, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Indulás előtt kb. két héttel Mihály atya megkért, hogy legyek sekrestyés. Meglepett ezzel, sőt el is bizonytalanodtam, vajon alkalmas vagyok-e rá. Ő azonban megnyugtatóan, hogy minden rendben lesz. Mint sekrestyés és egyben ministráns, az első esti, közös misénk előtt megnyertem 4-5 apró gyermeket segítőtül. Aranyosak és ügyesek voltak, élvezet volt figyelni az ügyeket.

Eszembe jutott, amikor én voltam kezdő. Nagyon sokan voltunk és mindegyikünket egy tapasztalt, idősebb társunk tanított. Számunkra kötelező volt hét közben legalább egy misén közreműködni. Kezdetben oktatókkal együtt jártunk le, majd később egyedül. Engem Nyáry Zsófi tanított be. Minden nap legalább hárman voltunk az oltár körül. Hétfégen mind az öt délelőtti – (7, 8, 9, 10, ½12 órai) – alkalommal volt elegendő ministráns. Talán a ½ 1-es mise volt néha „problémás”. Rorátékra még hajnali 6:00-kor, sokan jártunk. Akkor is volt ministráns verseny. Emlékszem, hogy Húsvétkor már nagyhétfőn eldugtuk a fekete szoknyánkat valami jó helyre, hogy ne kapkodják el mások. Így biztosítottuk magunknak a nagyheti öltözéket. Mégsem mehettünk ki az oltárhoz ministráns szoknya nélkül! Változatos helyeink voltak. Én nagyon szerettem abba a szekrénybe rejteni a ruhámat, ahol a sekrestyés hölgyek varró és egyéb dolgai voltak. Más ide ritkán tette. De néha a karingek mögé került a felső szekrénybe. Ez akkoriban valóban nagyon fontos volt, hiszen nagyszombat délután a 17:00-kor kezdődő szertartáson 50-60-an is voltunk. Édesanyám éppen a hetekben emlegette boldogan: „Volt egy nagyszombat, amikor mind a 8 gyermekem szolgált az oltár körül!” Heten ministráltunk, egyik nővérünk pedig a kórusban énekelt. A lányok akkoriban csak acholytusok lehettek. Mi a sor elején voltunk gyertyás asszisztensek. Mindenkinek megvolt a párja. Nekem valamikor Magdi húgom, Böröcz Zsuzsi, Oláh Zsuzsi, Kisdi Ági néha pedig Újfalusy Zsófi voltak. Nagyjából egy korosztályba tartoztunk. Később Bucsy Cili volt sokáig a párom. A hívek nagyon szerették, ha mi voltunk a gyertyások, mert állítólag nagyon elegánsan ministráltunk. Térdhajtást egyenes derékkal, jobbra-balra dőlés nélkül csináltunk. Szemmel úgy tudtunk jelezni, hogy észre sem lehetett venni. Mindig felosztottuk egymás között a nagyhetet. Én általában nagypénteken második acholytus voltam, nagyszombaton pedig első. Rengeteget tudnék mesélni. Persze azért mi sem voltunk mindig angyalok.

Később aztán én is tanítottam kicsiket az akkor alakult Szent Gellért iskolából. Jöttek a gyerekek reggel 7-re, gyakoroltunk a misén, év végén pedig vizsga volt. Mise után átkísértem őket az iskolába. Nagyon ügyesek és lelkesek voltak. Első tanítványaim között volt Boldvai Marci, Jeszenkovics Marci, Varga Gyuri és Kálmán, illetve tanítottam még sok más kicsit. Ugyanilyen lelkesek voltak, mint a mostani apróságok, akiknek segítettem a táborban. Akkor is mindenki csengetni és tálcázni akart, ahogyan most is. A dolgok nem változnak, csak a ministránsok létszáma. Remélem, hogy számuk megint felduzzad majd annyira, mint a mi időnkben, amikor két sorban álltunk az oltár körül, mert egy sorban nem fértünk el.

Élvezettel nézem, ahogy ministrálnak, teljes magabiztossággal és büszkeséggel. Mi is ilyenek voltunk, csak a világ lett más.

Bodonné Pallos Edit

Múltidéző – régi táborok emlékei

Különleges hangulat árasztott el és sok színes eseménytöredék villant fel a képzeletemben, amikor Ágitól az a kérés érkezett felém, hogy jó lenne a Krisztinavárosi Hírek hasábjain felidézni a 70-es és 80-as évek fordulóján megrendezett krisztinai táborok történetét. Miért is voltak ezek olyan emlékeztetések? Mert azok voltak sokunk számára, valóban meghatározó rendezvények, máig ható élményekkel. A közvetlen előzményekhez tartozik, hogy Blanckenstein Miklós atyának a Krisztinavárosba történt érkezésével (1977) egy „minőségi változás” állt be plébániánk táborozási gyakorlatában. Jomagam korábban is vettem részt ministráns táborokban – melyekről szintén sok szép emlékeket őrzök – de ezek szűk létszámmal zajlottak általában valamelyik vidéki plébánia kertjében. Miklós atya érkezésével és regnumi szellemiségű táboraisal egy egészen új dimenzió nyílt meg a táborozás mikéntjéit illetően. Az első ilyen alkalomra 1978 nyarán került sor, ahová még viszonylag kisebb csoporttal – krisztinaiakkal és Miklós atya korábbi helyeiről érkezett fiatalokkal – egy zempléni mozgótáborban vettünk részt. Újszerű volt ez sokunk számára: a nomád életmód, a felszereléssel történő hosszabb gyaloglások, a napi táborépités, az esti tábortüzek, az erdei szentmisék. Ma ez – főleg a cserkészek számára – nem tűnik különlegesnek, de akkor az ilyenfajta együttlétek, a vallásos tartalommal szerveződő táborok nem voltak jellemzőek: ha nem is olyan mértékben, mint a megelőző évtizedekben, de az állam részéről nem kívánt, veszélyes szerveződésnek számítottak. Nyilván ez a „korspirációs” érzés is áthatott mindnyájunkat, ami még további töltetet adott táborainknak. (Csak mellékesen jegyzem meg, hogy Miklós atya 1989-ben(!) Bernecebaráti környékén rendezett táboráról is még terjedelmes jelentést írt az állambiztonság...)

A következő évben, 1979-ben már egy nagylétszámú táborot szervezett Miklós atya a Vértesben (Kőhányáspuszta), amelyben az addigra kifejlődő, megerősödő plébániai közösségek (hittanosok, énekesek, ministránsok) mind bekapcsolódtak. Sőt érintőlegesen a frissen elindult kisközösségek is. Emlékezetes és izgalmas esemény volt, amikor a Zaymus Vince barátommal közösen vezetett gimnazista fiúkkal – akikkel nem véletlenül szintén a környéken portyáztunk – egyik éjszaka a nagytáborból el kellett rabolnunk Hajdú Gyuszikát. Reggelig imádkoztak érte az énekkarosok... nem eredmény nélkül, mert hajnalban fiatal barátunk sértetlenül és jókedvűen visszatért a sátorvárosba.

Ez a sorozat folytatódott a következő években, például 1981-ben a Börzsönyben egy szintén nagyon kalandos és szép táborunk volt – mellékesen sok böggöllyel és kullancsbal. A következő évben már egy igazi monstre nagytáborra került sor a Zemplénben Gönc környékén – talán sokan emlékeznek számos más esemény mellett az ott megrendezett Potáczházi Mundiálra....

Az 1983-as mecseki tábor már Miklós atyának az Örökimádó lelkeszségen történő működésére esik, de az 5 altábor (összesen mintegy 350 résztvevő) egyikét a krisztinavárosiak töltötték fel. A program és az altáborok közötti együttműködés felejthetetlen élményt nyújtott. No meg a gyönyörű Püspökszentlászló, valamint Jenő atyával és az otthont lakó nővérekkel való megismerkedés, amely nyomán a következő években szűkebb körben is gyakran visszatértünk erre a lélekemelő helyszínre.

Mai szemmel azt mondhatjuk, hogy a cserkész táborokhoz hasonló együttlétek voltak ezek, sok lelki, szellemi és fizikai programmal. Korábbi ilyen jellegű tapasztalatok híján nagy erővel hatott ránk, hogy a természetben való hosszabb együttlét keretében milyen

hatékonyan lehet építeni a közösséget, elmélyíteni a személyes kapcsolatokat. A ma fennálló, abban az időben létrejött kisközösségek közül sok ma is működik, és rengeteg máig tartó barátság is akkor szövődött. Minthogy számos házasság esetében a megismerkedés ezekből a táborokból, az ott kovácsolódo közösségekből eredeztethető. Hát ezért emlékezünk olyan szívesen ezekre az életünket, természetfölötti és természetes kapcsolatainkat olyan jelentősen meghatározó régi táborokra.

Fodor Artur

Rejtvény

Az alábbi mondatok szavaiban a betűk összekeveredtek. Helyes sorrendbe állítva őket Szent II. János Pál pápa gondolatai olvashatók.

A EZERTETS LAZAZ ÉRTŐHEM, OGHY KAVAIL KÉSÉLCSIRÉM LÜKÉLN
TERESE-Z.

GINDMI DTU INDA, NIKEAK A VÍZES TETTERELESZ NAV LTEE. A
TETEHESSZER MNE LELK ELIT SZERÉNY.

A BORSZABSELG TÖRÖNB A ÁRTEZB SÍZV.

Zsuppányi Maja

Házunktája

Szép hosszú, de főleg meleg nyár van a hátunk mögött. Augusztus közepén beszélünk meg Mihály atyával a témákat, s hogy kik tudnak segíteni a beszámolómban. Bizony nem volt egyszerű egyáltalán megtalálni az „áldozatokat”, hiszen aki tehette nyári szabadságának utolsó napjait igyekezett kihasználni, kiélvezni. Ezért külön is hálás köszönet mindannyiuknak, hogy időt, s fáradságot áldoztak azért, hogy évkezdésre kezünkbe vehessük újságunkat. Emlékezés a múltra, jelenlegi problémák boncolgatása, a jövő tervei, mind-mind arról tesznek tanúbizonyságot, mennyire fontos sokunknak a Krisztina, s annak egyház-közössége. Szokás szerint a fontos eseményeknek akadt gazdája, de nem tudom megállni, hogy röviden a saját gondolataimat ne fűzzem hozzá. A hagyományokat, de még inkább a példát nagyon fontosnak tartom, szerteágazó munkáim során mindig visszaigazolást nyertem ezen a téren! Sikerült Fodor Arturt megnyerni egy írás erejéig, hiszen voltunk közös Miklós- táborban. Láttam, éreztem a remek hangulatot, csodálatos programokat, zseniális szervezést stb. a többi Artur tollából érdekesebb lesz. Rendkívül hálás vagyok Pallos Editnek, hogy elvállalta az írást a régi és a mostani ministránséletről. Igazán szívmengető volt a Nagytábor miséin, ahogyan Edit terelgette az ifjú palántákat, akik megható ügybuzgalommal végezték oltárszolgálatukat. Utánpótlás tehát van, csak kicsit biztatni kellene őket nekünk nagyszülőknek, szülőknek, hogy mennyire fontos úgy ez!

A nagytáborról is olvashatunk természetesen részletes beszámolót. De erről is van személyes, nem átlagos élményem. Időben indultunk, szép napsütéses délutánon. Viszonylag hamar átértünk a városon, az M3-as úton épphogy belelendültünk nagyobb sebességbe, (még Aszód előtt jártunk) mikor beleszaladtunk egy láthatatlan végű dugóba. Nos, ilyenkor tényleg hasznos az okostelefon! Elég hamar kiderült: pár km-rel előttünk nagyon csúnya karambol történt. 5 teherautó ütközött, sajnos halálos áldozat is volt. Sokat mi nem tudtunk tenni, csak türelmesen várakozni, hiszen teljes útzár volt. Mi viszonylag jó

helyzetben voltunk, nemrég indultunk viszonylag pihenten, enni-innivalónk volt. Ismertük egymást, tehát beszélgetéssel tudtuk egymást lekötöni, mert valljuk be azért ez egy idegvesztő szituáció. Hogy miért írok erről? Talán tanulságképpen. Volt időm figyelni az embereket, ki hogyan él meg egy ilyen eseményt, hogyan viselkedik, mik a reakciói?! Hát bizony, van fejlődni valónk! Leginkább gondolkodásban, egymásra figyelésben. Nem állítom, hogy a közlekedésrendszet mindig a helyzet magaslatán áll, de történetesen itt mégis fontosabb volt a mentés, helyszínelés, úttisztítás, no meg a kerülőutak biztosítása, minthogy a türelmetlenkedő, meglehetősen agresszív autósok minél előbb, s minden áron tovább jussanak. Esetleg egy következő karambolig, amit az ilyen lelkületű ember elég hamar összehoz! Kb. 4 órai várakozás után sorra kerültünk mi is, meg tudtunk fordulni, s a kijelölt kerülő úton folytathattuk utunkat. Fáradtan, megviselve, de hál' Istennek épen érkezünk meg a táborba, ahol már vártak bennünket, félretett vacsoránkkal. Aznap este is volt mit megköszönni a Mindenhatónak! Természetesen temérdek szép élményben volt részünk a továbbiakban. Sokan dolgoztak azon, hogy színes, érdekes, tartalmas programjaink legyenek. Bármelyiket említhetném, de egyet különösen a szívembe zártam. Táborüzet hirdettek az első estére a szervezők. Kvíz-játékkal kezdődött – köszönjük Arató Domonkosnak a kérdéseket – majd népdal énekléssel folytatódott. Nyisza (Nyíry-Szabó Attila) gitározott, felesége, Eszter irányította a dalok sorrendjét. Hát bizony: le a kalappal! Közben Rédly Marikával beszélgettünk arról, hogy tanulmányaink idején félévente kellett vizsgáznunk népzenéből, én 50-50 népdalra emlékszem vizsgánként – természetesen stílusát, felépítését, elemzését is beleértve. Olyan jó volt hallani, hogy milyen magától értetődően, természetesen áradnak belőlük zenei anyanyelvünk legszebb kincsei, s bizony az ifjúság is remekül bírta az iramot. Köszönjük a szép, tartalmas estét! Még valami nagyon fontos: hogy a táborban is csitíthassuk információ-éhségünket, Táborigi újságunk is volt, összesen 4 szám, a 4 és 1/2 nap alatt! Bizony szép teljesítmény, hálás köszönet a munkatársaknak és a főszerkesztőnek, Tibély Andrásnak! A lapok nemcsak azokról az előadásokról adtak információt, amin nem tudtunk részt venni, de segítségükkel most is, itthon is segítenek felidézni az együtt töltött vidám, szép nyár eleji napokat.

A nyár kiemelkedő eseménye, templomunk búcsújának napja. Kedves meglepetés volt számomra, hogy a vasárnapi ünnepi szentmise celebránsa és szónoka Balogh Attila volt. Szentbeszédében rendkívül meleg szavakkal emlékezett itteni ministráns korára, hivatás-ébredésének időszakára. Mikor megbeszéltük Mihály atyával az újságtervet, nagyon a lelkekre kötötte, feltétlenül írjak arról, milyen szép estét szereztek a nővérek a szombat esti búcsúi szentmisén celebráló espereskerületi atyák s az ő számára! Sok információm nem volt az eseményről, tehát egy összefüggésben Cecília nővért faggattam a körülményekről. Rendkívül kedvesen felajánlotta, hogy leírja saját maga, sokkal egyszerűbb ez a megoldás. Végtelenül hálás voltam és vagyok neki, mennyivel hitelesebb így a beszámoló!

„Az idei Havas Boldogasszony-napi templombúcsúnk alkalmából Közösségünk megpróbálta kifejezni, hogy észrevettük, nyomon kísérjük a plébános úr, valamint az egész plébánia nehéz helyzetét. Vagyis, hogy a káplán nélkülség, a különböző helyek segítőinek növekvő életkora, a betegség és egyéb családi nehézség miatt ideiglenesen vagy végképp kilépők miatt fokozott figyelemre van szükség minden területen. Nagyon fontosnak látjuk az összefogás előtérbe helyezését. Saját rendi kötelezettségeink mellett ezért mentünk el az eddigiekhez képest többen a Plébániai Nagytáborba, vállaltuk el ott egy program vezetését, és ezért adtunk teret és fogadást a templombúcsúnkon szokásos papi összefüggés számára.

Nem kevés izgalommal és szinte minden erőnket, lehetőségünket, külső munkatársi segítséget is mozgósítva készültünk az esperes kerület papjainak vendégül látására. Ahogyan némi túlzással süteményeink készítésére szokták mondani nővértársaim: „ez rontott, úgy kóstoljátok”, most is éreztük a vacsora végén, hogy több mindent „elrontottunk”, nem volt tökéletes, jobb is lehetett volna. Mégis, általános megelégedéssel nyugtáztuk, hogy szerintünk oldott hangulatban, otthonosan érezték magukat az atyák. A papi lelkeség közösségi erővonalai szinte tapinthatók voltak, amikor konstatáltuk, milyen jóízűen beszélgetnek egymással a tudatosan választott, vagy véletlenül egymás társaságába került atyák. Deo gratias!”

*Beöthy Zsuzsanna Cecília SM
H.Végvári Ágota*

Kicsit megkésve jutott tudomásunkra, hogy Villi Eszter és Lantos Tamás első fiúgyermeké 2018 február 6-án született és a keresztségben a Regő nevet kapta.

Kérünk Benneteket, hogy jelezzétek felénk ezeket az örömhíreket!

Régi cserkész barátunknak, Dán Gabinak és Tamaskovics Gergelynek első gyermeke született. Áron szeptember 2-án látta meg a napvilágot 57 cm-rel és 3550 grammal büszkélkedhet újságszerkesztőnk, Zsuzsa nagyfi és mindannyiunk örömére.

Nyíri Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

H Í V O G A T Ó 1.

- Szept.**17. hétfő este ½ 8-kor „*Krisztinavárosi esték*”
22. szombat du. ½ 4 óra idősebbek délutánja
29. szombat este 6 óra: Szentírás ünnepélyes kihelyezése
30. vasárnap Szentírás vasárnapja
- Okt.** minden napján du. ¾ 6 órakor szentolvasót imádkozunk templomunkban.
1. hétfő felnőtt hitoktatás kezdete
3. szerda du. ½ 5 óra keresztény film vetítése
10-13. csere-bere akció – részleteket külön hirdetjük
11. csütörtök de. nyugdíjas séta
15. hétfő este ½ 8-kor „*Krisztinavárosi esték*”
20. szombat du. ½ 4 óra idősebbek délutánja
21. vasárnap Missziós vasárnap és gyűjtés szentmisék végén
23. kedd nemzeti ünnep, ½ 9 órakor ünnepi szentmise
27. szombat zárándoklat Bodajkra

HÍVOGATÓ 2.

- Nov. 1. csütörtök** **Mindenszentek kötelező ünnepe**
2. péntek Halottak napja. Este halottak esti ájtatosság.
7. szerda du. ½ 5 óra keresztény film vetítése
8. csütörtök de. nyugdíjas séta
- 18. vasárnap** **Szegények világnapja**
??? **Országos karitás gyűjtés a szentmisék végén???**
½ 9 órai szentmisén elsőáldozás
½ 12 szentmise Ágoston L. atya halálának 13. évfordulóján.
este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”
szentségimádás a NEK-re készülve (részleteket később hirdetünk)
19. hétfő
24. szombat
25. vasárnap **Krisztus Király ünnepe**
Tartós ételmiszer-gyűjtés dec. 2-ig
- Dec. 1. szombat** du. ádventi koszorú-kötés a cserkészekkel
este 6 órakor 1. gyertyagyűjtés, koszorúk áldása
mise után a „Szállást keres a szentesalád” képek indítása
játékonysági vásár a templom melletti téren
2. vasárnap
Ádventben hétfőtől péntekig reggel ½ 7-kor „roraté” szentmise.
5. szerda du. ½ 5 óra keresztény film vetítése
6. csütörtök a Mikulás du. 5-kor érkezik templomunkba
8. szombat **Szeplőtelen Fogantatás ünnepe**
vigília mise előző este, **pénteken**, ½ 7 órakor
előtte 6 órakor liturgia a téren levő szobornál
szombaton este 6 órakor 2. gyertyagyűjtés
kézműves vásár a templom melletti téren
de. nyugdíjas séta
9. vasárnap
13. csütörtök
15. szombat du. 3 óra idősebbek délutánja (ádventi lelki készüllet)
este ½ 6-kor bűnbánati liturgia mindenkinek a templomban,
melynek keretében 3. gyertyagyűjtés
kézműves vásár a templom melletti téren
16. vasárnap
22. szombat du. 4 óra idősebbek karácsonya
6 órakor 4. gyertyagyűjtés
24. hétfő szentmise reggel 8 órakor lesz
du. 4 órakor misztérium-játék a templomban
éjjel ¾ 12-kor jászolba helyezés és a „Szállást keres a szentesalád” képek visszaérkezése
28. péntek a lelki adaptáció befejezése az esti ½ 7 órai szentmisén.
29. szombat Szentcsalád ünnepének vigíliáján, az ez évben jubiláló (10, 20, 25, 30 stb. év) házaspárokat közös hálaadásra várjuk az esti ½ 7 órai szentmisére.
31. hétfő csak este lesz szentmise, mely után év végi beszámoló és hálaadás.